

Zbiór Orzeczeń

WYROK TRYBUNAŁU (szósta izba)

z dnia 11 kwietnia 2019 r.*

Odesłanie prejudycjalne – Współpraca sądowa w sprawach cywilnych – Rozporządzenie (UE) nr 1215/2012 – Ustalenie sądu właściwego do rozpoznania powództwa o odszkodowanie za opóźniony lot – Artykuł 7 pkt 5 – Działalność filii – Artykuł 26 – Dorozumiane ugruntowanie jurysdykcji – Konieczność stawiennictwa pozwanego przed sądem

W sprawie C-464/18

mającej za przedmiot wniosek o wydanie, na podstawie art. 267 TFUE, orzeczenia w trybie prejudycjalnym, złożony przez Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Gerona (sąd gospodarczy nr 1 w Gironie, Hiszpania) postanowieniem z dnia 9 lipca 2018 r., które wpłynęło do Trybunału w dniu 17 lipca 2018 r., w postępowaniu:

ZX

przeciwko

Ryanair DAC,

TRYBUNAŁ (szósta izba),

w składzie C. Toader (sprawozdawca), prezes izby, A. Rosas i M. Safjan, sędziowie,

rzecznik generalny: H. Saugmandsgaard Øe,

sekretarz: A. Calot Escobar,

uwzględniając pisemny etap postępowania,

rozważywszy uwagi przedstawione:

- w imieniu rządu hiszpańskiego przez L. Aguilera Ruiza, działającego w charakterze pełnomocnika,
- w imieniu Komisji Europejskiej przez M. Heller oraz S. Pardo Quintillán, działające w charakterze pełnomocników,

podjąwszy, po wysłuchaniu rzecznika generalnego, decyzję o rozstrzygnięciu sprawy bez opinii,

wydaje następujący

* Język postępowania: hiszpański.

Wyrok

- 1 Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym dotyczy wykładni art. 7 pkt 5 i art. 26 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych (Dz.U. 2012, L 351, s. 1).
- 2 Wniosek ten został złożony w ramach sporu pomiędzy ZX, pasażerem, a liniami lotniczymi Ryanair DAC w przedmiocie powództwa o odszkodowanie wniesionego przez ZX w następstwie opóźnionego lotu.

Ramy prawne

Prawo unijne

- 3 Artykuł 4 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 przewiduje:

„Z zastrzeżeniem przepisów niniejszego rozporządzenia osoby mające miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego mogą być pozywane, niezależnie od ich obywatelstwa, przed sądy tego państwa członkowskiego”.

- 4 Artykuł 7 tego rozporządzenia stanowi:

„Osoba, która ma miejsce zamieszkania na terytorium państwa członkowskiego, może być pozwana w innym państwie członkowskim:

- 1 a) w sprawach dotyczących umowy – przed sądy miejsca wykonania danego zobowiązania;
b) w rozumieniu niniejszego przepisu – i o ile nie uzgodniono inaczej – miejscem wykonania zobowiązania jest:
 - w przypadku sprzedaży rzeczy ruchomych – miejsce w państwie członkowskim, w którym rzeczy te zgodnie z umową zostały dostarczone albo miały zostać dostarczone;
 - w przypadku świadczenia usług – miejsce w państwie członkowskim, w którym usługi zgodnie z umową były świadczone albo miały być świadczone;
- c) jeśli lit. b) nie ma zastosowania, stosuje się lit. a);

[...]

- 5) w sprawach dotyczących sporów wynikających z działalności filii, agencji lub innego oddziału – przed sądy miejsca, w którym znajdują się filia, agencja lub inny oddział;

[...]”.

- 5 Sekcja 4 rozdziału II rozporządzenia nr 1215/2012, zatytułowana „Jurysdykcja w sprawach dotyczących umów konsumenckich”, zawiera art. 17, który stanowi:

„1. Jeżeli przedmiotem postępowania jest umowa lub roszczenia z umowy, którą zawarła osoba, konsument, w celu, który nie może być uważany za działalność zawodową lub gospodarczą tej osoby, jurysdykcję określa się na podstawie niniejszej sekcji, nie naruszając przepisów art. 6 i art. 7 pkt 5,

- a) jeżeli chodzi o umowę sprzedaży na raty rzeczy ruchomych;

- b) jeżeli chodzi o umowę pożyczki spłacanej ratami lub inną umowę kredytową, która przeznaczona jest na finansowanie kupna rzeczy tego rodzaju; lub
 - c) we wszystkich innych przypadkach – gdy druga strona umowy w państwie członkowskim, na terytorium którego konsument ma miejsce zamieszkania, prowadzi działalność zawodową lub gospodarczą [gdy druga strona umowy prowadzi działalność zawodową lub gospodarczą w państwie członkowskim, na terytorium którego konsument ma miejsce zamieszkania] lub taką działalność[ć] w jakikolwiek sposób kieruje do tego państwa członkowskiego lub do kilku państw włącznie z tym państwem członkowskim, a umowa wchodzi w zakres tej działalności.
2. Jeżeli konsument zawiera umowę z kontrahentem, który nie ma miejsca zamieszkania na terytorium danego państwa członkowskiego, ale ma filię, agencję lub inny oddział w państwie członkowskim, to w sporach dotyczących ich działalności kontrahent taki jest traktowany tak, jak gdyby miał miejsce zamieszkania w tym państwie członkowskim.
3. Niniejsza sekcja nie ma zastosowania do umów przewozu, z wyjątkiem umów przewidujących w zamian za cenę ryczałtową połączone świadczenia przewozu i noclegu”.
- 6 W tym samym rozdziale II rozporządzenia znajduje się sekcja 7, zatytułowana „Umowa dotycząca jurysdykcji”. Sekcja ta zawiera między innymi art. 26, którego ust. 1 ma następujące brzmienie:
- „Jeżeli sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów niniejszego rozporządzenia, uzyskuje on jurysdykcję, jeżeli pozwany przed tym sądem wda się w spór. Niniejszy przepis nie ma zastosowania, jeżeli pozwany wdaje się w spór w tym celu, aby podnieść zarzut braku jurysdykcji lub jeżeli inny sąd ma na podstawie art. 24 jurysdykcję wyłączną.
- [...]”.
- 7 Artykuł 28 ust. 1 omawianego rozporządzenia stanowi:
- „Jeżeli pozwany mający miejsce zamieszkania w jednym państwie członkowskim zostaje pozwany przed sąd innego państwa członkowskiego, ale się nie stawia, sąd stwierdza z urzędu brak swej jurysdykcji, o ile jego jurysdykcja nie wynika z przepisów niniejszego rozporządzenia”.
- 8 Artykuł 7 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 (Dz.U. 2004, L 46, s. 1) stanowi, że w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów pasażerowie otrzymują odszkodowanie w wysokości 250 EUR dla wszystkich lotów o długości do 1500 kilometrów.

Prawo hiszpańskie

- 9 Zgodnie z art. 86b ust. 2 lit. b) Ley Orgánica 6/1985 del Poder Judicial (ustawy organicznej nr 6/1985 o ustroju sądów) z dnia 1 lipca 1985 r. roszczenia wniesione na podstawie krajowych lub międzynarodowych przepisów prawa transportowego są rozpoznawane w pierwszej lub jedynej instancji przez sądy gospodarcze, które w ramach sądownictwa cywilnego są sądami wyspecjalizowanymi w określonych sprawach z zakresu prawa cywilnego i handlowego.

- 10 Sąd odsyłający wskazuje, że Ley 1/2000 de Enjuiciamiento Civil (ustawa nr 1/2000 – kodeks postępowania cywilnego) z dnia 7 stycznia 2000 r. (BOE nr 7 z dnia 8 stycznia 2000 r. s. 575; zwana dalej „kodeksem postępowania cywilnego”) klasyfikuje roszczenia w szczególności w zależności od ich wartości, w związku z czym mogą być one objęte postępowaniem w trybie zwykłym lub postępowaniem uproszczonym.
- 11 Zgodnie z art. 250 ust. 2 tego kodeksu, jeżeli wartość roszczenia nie przekracza 6000 EUR, powinny mieć do niego zastosowanie zasady dotyczące postępowania uproszczonego.
- 12 Zgodnie z art. 56 wspomnianego kodeksu uznaje się, że powód dokonał dorozumianego wyboru jurysdykcji przez sam fakt zwrócenia się z pozwem do sądów danego okręgu, natomiast w wypadku pozwanego – przez dokonanie, po wdaniu się w spór, jakiejkolwiek czynności innej niż podniesienie zarzutu braku jurysdykcji. Uznaje się również, że pozwany dokonał dorozumianego wyboru jurysdykcji także wtedy, gdy, prawidłowo wezwany, nie stawił się w sprawie lub zrobił to po upływie terminu przewidzianego na podniesienie zarzutu braku jurysdykcji.
- 13 Zgodnie z art. 54 ust. 1 kodeksu postępowania cywilnego „nie jest ważne wyraźne lub dorozumiane ugruntowanie jurysdykcji dokonane w sprawach rozstrzyganych w ramach postępowania uproszczonego”.
- 14 Zgodnie z postanowieniami art. 404 w związku z art. 58 tego kodeksu gdy sekretarz sądowy odpowiedzialny za formalną i materialną organizację postępowania stwierdza na etapie przyjęcia pozwu ewentualny brak jurysdykcji międzynarodowej sądu, przed którym toczy się postępowanie, informuje on o tym sąd, tak aby ten ostatni mógł wydać rozstrzygnięcie w przedmiocie dopuszczalności lub niedopuszczalności pozwu po uprzednim wysłuchaniu stron postępowania i Ministerio Fiscal (prokuratura, Hiszpania).
- 15 Artykuł 36 ust. 2 pkt 3) rzeczowego kodeksu stanowi:

„Sądy hiszpańskie wstrzymują się od rozpoznania wniesionych do nich spraw [...], jeżeli w postępowaniu nie weźmie udziału pozwany, który został prawidłowo wezwany, w przypadku gdy jurysdykcję międzynarodową sądów hiszpańskich można oprzeć wyłącznie na dorozumianym wyborze stron co do jurysdykcji”.

Okoliczności faktyczne i pytania prejudycjalne

- 16 ZX kupił przez Internet bilet na lot obsługiwany przez przewoźnika lotniczego Ryanair między Porto (Portugalia) a Barceloną (Hiszpania).
- 17 W ramach powództwa wniesionego do sądu odsyłającego na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 261/2004 strona powodowa w postępowaniu głównym wniosła o przyznanie jej odszkodowania w wysokości 250 EUR z tytułu opóźnienia lotu będącego przedmiotem sporu w postępowaniu głównym.
- 18 Z postanowienia odsyłającego wynika, że strona powodowa w postępowaniu głównym nie ma siedziby lub miejsca zamieszkania w Hiszpanii, że spółka pozwana w postępowaniu głównym ma siedzibę w Irlandii oraz że spółka ta posiada filię w Gironie (Hiszpania).
- 19 Zgodnie z art. 58 kodeksu postępowania cywilnego sekretarz sądu odsyłającego wezwał strony w postępowaniu głównym oraz prokuratora do przedstawienia uwag w przedmiocie ewentualnej jurysdykcji międzynarodowej sądu odsyłającego.

- 20 Jedynie prokurator przedstawił swoje uwagi. Stwierdził on, że z uwagi na to, że spór w postępowaniu głównym nie wchodził w zakres jednego z przypadków wyłącznej jurysdykcji oraz że strona pozwana w postępowaniu głównym nie sprzeciwiła się temu, aby sąd odsyłający rozpoznał spór w postępowaniu głównym, sąd ten powinien był uznać swoją jurysdykcję do rozpoznania rzeczonego sporu, ponieważ mógłby on mieć jurysdykcję na podstawie dorozumianego ugruntowania jurysdykcji sądu.
- 21 Biorąc pod uwagę okoliczność, że pozwana w postępowaniu głównym ma w Gironie swoją filię, sąd odsyłający zastanawia się, czy może on również posiadać jurysdykcję międzynarodową, aby rozpoznać spór w postępowaniu głównym na podstawie jurysdykcji szczególnej miejsca, w którym znajduje się filia.
- 22 Na potrzeby podjęcia decyzji o ewentualnym wstrzymaniu się od rozpoznania sprawy na mocy ostatecznego rozstrzygnięcia kończącego postępowanie lub rozstrzygnięcia o dopuszczeniu pozwu strony powodowej w postępowaniu głównym do rozpatrzenia w celu wydania wyroku co do istoty sprawy sąd odsyłający uważa za konieczne dokonanie wykładni art. 26 rozporządzenia nr 1215/2012 dotyczącego dorozumianego ugruntowania jurysdykcji sądu, jak również jego art. 7 ust. 5, dotyczącego jurysdykcji przemiennej opartej na łączniku miejsca, w którym znajduje się filia w sporach dotyczących prowadzonej przezeń działalności.
- 23 W tych okolicznościach Juzgado de lo Mercantil n° 1 de Gerona (sąd gospodarczy nr 1 w Gironie, Hiszpania) postanowił zawiesić postępowanie i skierować do Trybunału następujące pytania prejudycjalne:
- „1) Czy przewidziana i uregulowana w art. 26 [rozporządzenia nr 1215/2012] zasada dorozumianego ugruntowania jurysdykcji wymaga, we wszystkich swych aspektach, dokonania autonomicznej i jednolitej dla wszystkich państw członkowskich wykładni i czy w związku z tym nie można uzależniać tej wykładni od ograniczeń ustanowionych w państwach członkowskich w drodze zasad regulujących właściwość sądów krajowych?
- 2) Czy dorozumiane ugruntowanie jurysdykcji przewidziane i uregulowane w art. 26 [rozporządzenia nr 1215/2012] stanowi »czystą« zasadę jurysdykcji międzynarodowej, na mocy której sądy danego państwa członkowskiego rozpoznają sprawę, ale to prawo procesowe tego państwa członkowskiego określa, który konkretny sąd jest właściwy miejscowo, czy, przeciwnie, jest to zasada odnosząca się zarówno do jurysdykcji międzynarodowej, jak i miejscowej?
- 3) Czy w świetle okoliczności niniejszej sprawy, w której lot został uznany za obsługiwany przez przewoźnika lotniczego z siedzibą w innym państwie członkowskim, ale mający miejsce odlotu i przylotu w państwie członkowskim, w którym ma on filię świadczącą usługi dodatkowe na rzecz tego przewoźnika, za pośrednictwem której bilety nie zostały zakupione, spór może zostać uznany za wynikający z działalności filii, agencji lub jakiegokolwiek innego oddziału, który uzasadniałby istnienie łącznika przewidzianego przez zasadę jurysdykcyjną ustanowioną w art. 7 ust. 5 [rozporządzenia nr 1215/2012]?”.

W przedmiocie pytań prejudycjalnych

- 24 Należy wskazać na wstępie, że rozporządzenie nr 261/2004 nie zawiera przepisów odnoszących się do jurysdykcji międzynarodowej sądów państw członkowskich, w związku z czym kwestię jurysdykcji międzynarodowej sądu państwa członkowskiego należy badać w świetle przepisów rozporządzenia nr 1215/2012 (zob. podobnie wyrok z dnia 9 lipca 2009 r., Rehder, C-204/08, EU:C:2009:439, pkt 28).

- 25 W tym względzie art. 26 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1215/2012 pozwala ustalić jurysdykcję sądu w następującym przypadku: „[j]eżeli sąd państwa członkowskiego nie ma jurysdykcji na podstawie innych przepisów niniejszego rozporządzenia, uzyskuje on jurysdykcję, jeżeli pozwany przed tym sądem wda się w spór”.
- 26 Z tego powodu należy w pierwszej kolejności zbadać, czy sąd odsyłający ma jurysdykcję na podstawie innych przepisów tego rozporządzenia.
- 27 Pomimo że rozporządzenie nr 1215/2012 ustanawia zasady jurysdykcji szczególnej, w szczególności w sekcji 2 rozdziału II tego rozporządzenia, strona powodowa w postępowaniu głównym nie wystąpiła do sądu odsyłającego z roszczeniem o odszkodowanie dotyczącym lotu między Porto a Barceloną na podstawie zasady jurysdykcji szczególnej miejsca wykonania przedmiotowego zobowiązania, która stanowi podstawę powództwa określonego w art. 7 pkt 1 lit. b) tego rozporządzenia zgodnie z jego wykładnią dokonaną przez Trybunał (wyrok z dnia 9 lipca 2009 r., Rehder, C-204/08, EU:C:2009:439, pkt 43) z tego powodu, że sąd ten znajdował się w okręgu danego miejsca wylotu lub przylotu.
- 28 Podobnie chociaż przepisy sekcji 4 rozdziału II rozporządzenia nr 1215/2012, dotyczące „[j]urysdykcji[i] w sprawach dotyczących umów zawartych pomiędzy konsumentami”, ustanawiają również zasady jurysdykcji szczególnej w odniesieniu do konsumentów i chociaż pasażer lotniczy może być uznany za konsumenta, to należy zauważyć, że art. 17 ust. 3 tego rozporządzenia stanowi, że sekcja ta „nie ma zastosowania do umów przewozu, z wyjątkiem umów przewidujących w zamian za cenę ryczałtową połączone świadczenia przewozu i noclegu”.
- 29 W tych okolicznościach z brzmienia powyższego przepisu wynika jednoznacznie, że w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym pasażer, który kupił zwykły bilet lotniczy na lot, a nie zorganizowaną wycieczkę, nie może powoływać się na zasady jurysdykcji szczególnej w zakresie umów konsumenckich określonych w rozporządzeniu nr 1215/2012.
- 30 Należy jeszcze dodać, że choć rozporządzenie nr 1215/2012 ustanawia w art. 4 jurysdykcję ogólną sądu miejsca zamieszkania strony pozwanej, sąd odsyłający wyjaśnia, że pozwana w postępowaniu głównym ma swoją siedzibę w państwie członkowskim innym niż Królestwo Hiszpanii, a mianowicie w Irlandii, co oznacza, że przepis ten nie może stanowić podstawy jurysdykcji sądu.
- 31 Z powyższego wynika, że należy zbadać w pierwszej kolejności zadane przez sąd odsyłający pytanie trzecie, dotyczące wykładni art. 7 pkt 5 rozporządzenia nr 1215/2012, w celu ustalenia, czy jurysdykcja tego sądu mogłaby wynikać z tego przepisu.

W przedmiocie pytania trzeciego

- 32 Poprzez pytanie trzecie sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 7 pkt 5 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego jest właściwy do rozpoznania sporu dotyczącego powództwa o odszkodowanie, wniesionego na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 261/2004 przeciwko przewoźnikowi lotniczemu mającemu siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego ze względu na to, że przewoźnik ten posiada filię na obszarze właściwości sądu rozpoznającego sprawę.
- 33 Zgodnie z orzecznictwem Trybunału istnieją dwa kryteria, które pozwalają na ustalenie, czy powództwo dotyczące działalności filii ma związek z danym państwem członkowskim. Po pierwsze, pojęcie „filii” zakłada istnienie trwałego ośrodka działalności skierowanego na zewnątrz, takiego jak przedłużenie głównego przedsiębiorstwa. Ośrodek ten musi posiadać kierownictwo oraz być wyposażony materialnie w sposób umożliwiający prowadzenie interesów z osobami trzecimi, tak by nie musiały one zwracać się bezpośrednio do głównego przedsiębiorstwa. Po drugie, spór powinien dotyczyć albo działań związanych z działalnością filii, albo zobowiązań podjętych przez nią w imieniu przedsiębiorstwa

głównego, jeżeli mają one zostać wykonane w państwie położenia tej filii (zob. podobnie wyroki: z dnia 19 lipca 2012 r., Mahamdia, C-154/11, EU:C:2012:491, pkt 48 i przytoczone tam orzecznictwo; z dnia 5 lipca 2018 r., flyLAL-Lithuanian Airlines, C-27/17, EU:C:2018:533, pkt 59 i przytoczone tam orzecznictwo).

- 34 W odniesieniu w szczególności do drugiego kryterium ustalonego w orzecznictwie z postanowienia odsyłającego wynika, że bilet lotniczy będący przedmiotem postępowania głównego został zakupiony przez Internet. W postanowieniu tym nic zatem nie wskazuje na to, że umowa między powodem w postępowaniu głównym a przewoźnikiem lotniczym została zawarta za pośrednictwem rzeczonoj filii. Ponadto, zgodnie z informacjami, jakimi dysponuje Trybunał, usługi świadczone przez filię Ryanaira w Gironie wydają się odnosić do kwestii podatkowych.
- 35 Z powyższego wynika, że nie istnieją dowody pozwalające na wykazanie udziału filii w stosunku prawnym między Ryanaiem a stroną powodową w postępowaniu głównym, w związku z czym sąd odsyłający nie ma jurysdykcji do rozpoznania sporu stanowiącego przedmiot postępowania głównego na podstawie art. 7 pkt 5 rozporządzenia nr 1215/2012 (zob. analogicznie wyrok z dnia 5 lipca 2018 r., flyLAL-Lithuanian Airlines, C-27/17, EU:C:2018:533, pkt 63).
- 36 W świetle powyższych rozważań art. 7 pkt 5 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego nie jest właściwy do rozpoznania sporu dotyczącego powództwa o odszkodowanie wniesionego na podstawie art. 7 rozporządzenia nr 261/2004 przeciwko przewoźnikowi lotniczemu mającemu siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego ze względu na to, iż przewoźnik ten posiada filię na obszarze właściwości sądu rozpoznającego sprawę, przy czym filia ta nie jest stroną stosunku prawnego między przewoźnikiem a danym pasażerem.

W przedmiocie dwóch pierwszych pytań

- 37 Poprzez pytania pierwsze i drugie, które należy rozpatrzyć łącznie, sąd odsyłający dąży w istocie do ustalenia, czy art. 26 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten może uzasadniać jurysdykcję międzynarodową sądu, przed którym wytoczono powództwo na podstawie dorozumianego wyboru jurysdykcji sądu, ze względu na to, że pozwany w postępowaniu głównym nie zakwestionował właściwości tego sądu.
- 38 Artykuł 26 ust. 1 zdanie pierwsze rozporządzenia nr 1215/2012 ustanawia zasadę jurysdykcji opartą na wdaniu się przez pozwanego w spór w odniesieniu do wszystkich sporów, gdy właściwość sądu, przed którym zawisł spór, nie wynika z innych przepisów tego rozporządzenia. Przepis ten oznacza również, w sytuacji, w której skarga została wniesiona do sądu niezgodnie z przepisami tego rozporządzenia, że wdanie się przez pozwanego w spór można uznać za dorozumianą akceptację jurysdykcji sądu, do którego wniesiono skargę, a tym samym za ugruntowanie jurysdykcji tego sądu (wyroki: z dnia 20 maja 2010 r., ČPP Vienna Insurance Group, C-111/09, EU:C:2010:290, pkt 21; z dnia 27 lutego 2014 r., Cartier parfums-lunettes i Axa Corporate Solutions assurances, C-1/13, EU:C:2014:109, pkt 34).
- 39 W niniejszej sprawie z wyjaśnień sądu odsyłającego wynika, że w odpowiedzi na wezwanie sekretariatu Sądu do przedstawienia uwag w przedmiocie ewentualnej jurysdykcji międzynarodowej tego sądu do rozpoznania powództwa wytoczonego w postępowaniu głównym, strona pozwana w postępowaniu głównym nie przedłożyła uwag na piśmie.
- 40 Jako że brak uwag nie może stanowić wdania się w spór w rozumieniu art. 26 rozporządzenia nr 1215/2012, a zatem być uważany za dorozumianą akceptację przez pozwanego jurysdykcji sądu, przed którym wytoczono powództwo, w okolicznościach takich jak rozpatrywane w postępowaniu głównym taki przepis dotyczący dorozumianego ugruntowania jurysdykcji nie może znaleźć zastosowania.

- 41 W związku z tym na pytania pierwsze i drugie należy udzielić odpowiedzi, że art. 26 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, iż przepis ten nie ma zastosowania w przypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w którym pozwany nie przedłożył uwag lub nie stawił się na rozprawie.

W przedmiocie kosztów

- 42 Dla stron w postępowaniu głównym niniejsze postępowanie ma charakter incydentalny, dotyczy bowiem kwestii podniesionej przed sądem odsyłającym, do niego zatem należy rozstrzygnięcie o kosztach. Koszty poniesione w związku z przedstawieniem uwag Trybunałowi, inne niż koszty stron w postępowaniu głównym, nie podlegają zwrotowi.

Z powyższych względów Trybunał (szósta izba) orzeka, co następuje:

- 1) Artykuł 7 pkt 5 rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 1215/2012 z dnia 12 grudnia 2012 r. w sprawie jurysdykcji i uznawania orzeczeń sądowych oraz ich wykonywania w sprawach cywilnych i handlowych należy interpretować w ten sposób, że sąd państwa członkowskiego nie jest właściwy do rozpoznania sporu dotyczącego powództwa o odszkodowanie, wniesionego na podstawie art. 7 rozporządzenia (WE) nr 261/2004 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 11 lutego 2004 r. ustanawiającego wspólne zasady odszkodowania i pomocy dla pasażerów w przypadku odmowy przyjęcia na pokład albo odwołania lub dużego opóźnienia lotów, uchylającego rozporządzenie (EWG) nr 295/91 przeciwko przewoźnikowi lotniczemu mającemu siedzibę na terytorium innego państwa członkowskiego ze względu na to, iż przewoźnik ten posiada filię na obszarze właściwości sądu rozpoznającego sprawę, przy czym filia ta nie jest stroną stosunku prawnego między przewoźnikiem a danym pasażerem.
- 2) Artykuł 26 ust. 1 rozporządzenia nr 1215/2012 należy interpretować w ten sposób, że przepis ten nie ma zastosowania w przypadku takim jak rozpatrywany w postępowaniu głównym, w którym pozwany nie przedłożył uwag lub nie stawił się na rozprawie.

Podpisy